

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: O. S., narozen xx. x. xxxx, státní přísl. Ukrajina,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 7. 4. 2021 proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-19/LE-BA05-LE27-2021 ze dne 6. 4. 2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-19/LE-BA05-LE27-2021 ze dne 6. 4. 2021, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že je nepřipustná podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalovaný svoji žádost odůvodnil tím, že má Ukrajině, kde je stále válka, dluhy. V předchozí žádosti ze dne 26. 5. 2019 uvedl, že o ni

žádá kvůli obavě z povolání do armády a následného nasazení do bojových operací na východě Ukrajiny, v souvislosti se zhoršenou bezpečnostní situací na Ukrajině a možností uvěznění v souvislosti s vojenskou službou. Ohledně dluhů si myslel, že to bude v pořádku, ale není, vyhrožují mu, tyto skutečnosti nastaly již na Ukrajině. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvádí naprosto stejné motivy své neochoty vrátit se na Ukrajinu, zcela nově za důvod své žádosti označuje, že má na Ukrajině dluhy a je mu kvůli tomu vyhrožováno, přičemž pokud je tato skutečnost pravdivá, musela být žalobci známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti v roce 2019, když žalobce uvedl, že tyto skutečnosti nastaly již na Ukrajině, z níž však vycestoval již v roce 2012 a pokud je považuje za natolik závažné, že mu neumožňují návrat do vlasti, měl je bezpochyby možnost uvést již v předchozím řízení. Tvrzení žalobce, že tento důvod neuvedl, protože si myslel, že to bude v pořádku, ale nakonec není, rozhodně neobstojí a žalovaný jej nemůže přijmout jako relevantní překážku aplikace § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce byl opakovaně v předchozím řízení poučen, že musí uvádět pravdivé a úplné údaje a sám opakovaně prohlásil, že jiné důvody, než uvedl, neměl. Je zřejmé, že by jistě nezamlčel tak zásadní důvod žádosti o mezinárodní ochranu během svého předchozího řízení, pokud by se skutečně obával svého návratu na Ukrajinu tak intenzivně, jak tvrdí v současném řízení a toto nové tvrzení tak žalovaný nemůže považovat za novou skutečnost či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od prosince 2019 k žádné změně, jež by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ukrajina se považuje v současné době s výjimkami, jež se však žalobce nedotýkají, za bezpečnou zemi původu a ani žalobce na žádnou takovou změnu v jeho zemi původu neodkazoval, přičemž jako nový důvod své žádosti uvedl pouze skutečnost, že má na Ukrajině dluhy a je mu kvůli tomu vyhrožováno. Neuvedl tedy žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, jež by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do ní. Řízení bylo proto dle ust. § 25 písm. e) zákona o azylu zastaveno, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná.

II.

Žaloba

2. Žalobce svoji žalobu ze dne 7. 4. 2021 odůvodnil tím, že má zato, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a z tohoto důvodu je napadl v celém rozsahu. Je si vědom, že u opakované žádosti musí uvést nové skutečnosti, což však učinil. Novou skutečnost uvedl proto, že v předchozím řízení tento důvod ještě nebyl důvodem, který by měl uvádět. Žalovaný zcela nesprávně uvedl, že skutečnost týkající se dluhu byla žalobci známa již v průběhu první žádosti, což však žalovaný vykládá zcela nepřesně, neboť dluh jako takový byl žalobci samozřejmě již znám, ovšem dluh jako takový není důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, proto žalobce neměl jakoukoliv potřebu tuto skutečnost uvést. To, co je však novým důvodem, je návaznost tohoto dluhu na vyhrožování ze strany osob, kterým finanční prostředky dluží. To je ovšem skutečnost, jež se objevila až následně po řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný tyto nové skutečnosti považuje za

účelově uvedeně, aniž by k tomu ovšem měl nějaké konkrétní důkazy či pádné argumenty, zvláště když s žalobcem nebyl proveden pohovor a nebyl mu tak dán dostatečný prostor k tomu, aby mohl uvést další detaily. Pokud by tak učinil, zjistil by, že toto vyhrožování následovalo až po podání první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tak nemohl tyto důvody uvést při první žádosti, neboť v té době nepředstavovaly důvod, který by bylo třeba uvést a tímto se staly až v situaci, kdy se sám žalobce dozvěděl, že mu hrozí kvůli uvedeným skutečnostem po návratu na Ukrajinu problémy. Tímto žalovaný nesprávně vyhodnotil tvrzení žalobce a jeho výpověď jako nedůvodnou, ačkoliv žalobce jasně uvedl odlišné skutečnosti oproti první žádosti. Žalovaný se zaobíral výpovědí žalobce a vyhodnotil ji jako nevěrohodnou, aby ji však následně vyhodnotil jako nepřípustnou, neboť údajně nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti. Žalovaný zcela jasně pochybil a jeho rozhodnutí je proto nezákonné.

3. Žalobce navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek, což odůvodnil tím, že bude-li nucen vycestovat, nebude mít pro něj případné pozitivní rozhodnutí soudu již žádný význam a v důsledku hrozeb v zemi původu pak nebude v jeho případě možný opětovný návrat, přičemž tento aspekt je aktuálně ještě zesílen pandemickými opatřeními jednotlivých vlád, jež jakékoliv cestování znemožňují. Neexistuje přitom varianta, kdy by odkladný účinek nebyl žalobě přiznán, a žalobce by mohl setrvat v České republice. Je přitom zřejmé, že žalovaný zcela nesprávně vyhodnotil uváděné nové skutečnosti, tyto naprosto ignoroval a tvrzení žalobce automaticky odmítl, ačkoliv sám přiznal, že jde o nově uvedenou skutečnost.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi. Žalobce i při opakované žádosti nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, je jeho odpovědností v podané žádosti sdělit podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy a pokud tak neudělá, pak se z takto zjištěného stavu v dalším řízení vychází a na základě něho je přijato i odpovídající rozhodnutí – tedy řízení je zastaveno pro nepřípustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu podruhé, přičemž v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že o ni žádá kvůli obavě z povolání do armády a následného nasazení do bojových operací na východě Ukrajiny, poukázal na zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině a možnost uvěznění v souvislosti s vojenskou službou. Zcela nově pak ve své druhé žádosti za důvod své žádosti označuje to, že má na Ukrajině dluhy a je mu kvůli tomu vyhrožováno. Žalovaný setrvává na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu, jimiž by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat, a které by žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu předchozího řízení a jež by vyžadovaly opakované posouzení. Navrhl, aby žalobě nebyl přiznán odkladný účinek a aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Usnesením č. j. 60 Az 17/2021-18 ze dne 7. 5. 2021 byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný i žalobce souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání a soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 z. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání. V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobcích bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti: Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 7. 5. 2019 č. j. KRPA-180030-13/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 roky, byla mu současně stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
8. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-498/ZA-ZA11-LE27-2019 ze dne 18. 11. 2019 bylo o žádosti žalobce ze dne 26. 5. 2019 o mezinárodní ochranu rozhodnuto podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. tak, že se neuděluje. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je na Ukrajině válka a nechce se tam vrátit s tím, že toto je jediný důvod jeho žádosti a toto zopakoval i v rámci doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 23. 1. 2021 č. j. KRPA-21796-13/ČJ-2021-000022-ZZC bylo rozhodnuto podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění je stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody s odůvodněním, že žalobce i přes výše uvedené rozhodnutí nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění v době od 6. 1. 2020 do 23. 1. 2021, kdy byl zajištěn hlídkou PČR. V protokolu o podání vysvětlení v souvislosti s tímto zajištěním uvedl, že měl opustit území ČR do 5. 1. 2020, neuvedl žádnou překážku nemožnosti vycestovat, má platný cestovní doklad a v domovské zemi mu nic nehrozí, nevycestoval kvůli koronaviru, v jehož důsledku byly zavřené hranice, na území ČR pracoval, aniž měl pracovní oprávnění.
10. Z protokolu o podání vysvětlení žalobcem sepsaného Krajským ředitelstvím Policie hl. města Prahy ze dne 23. 1. 2021 vyplývá, že žalobce uvedl, že v ČR nemá žádné vazby, závazky, pohledávky ani majetek, ve vycestování mu nic nebrání, v domovské zemi mu nic nehrozí.

11. Žalobce podal dne 8. 2. 2021 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, v níž uvedl pouze osobní údaje. Žalovaným bylo dne 10. 2. 2021 pod č. j. OAM-19/LE-BA-VL 18-PS-2021 rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců s tím, že doba trvání zajištění je stanovena do 28. 5. 2021.
12. Dne 24. 2. 2021 žalobce poskytl údaje k této žádosti, v níž sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného křesťanského vyznání a nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný, bezdětný, zdravý, bez zvláštních potřeb. V roce 2012 pobýval cca dva měsíce v Polsku, měl pracovní vízum, poté odcestoval do ČR, kde se od té doby zdržuje. Současná žádost o mezinárodní ochranu je druhá, podal ji, neboť na Ukrajině má dluhy, je tam stále válka, a proto se tam nemůže vrátit. V předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmiňoval pouze válku, nikoli dluh, neboť se domníval, že to bude v pořádku, ale není, kvůli dluhu mu vyhrožují, k tomu došlo již na Ukrajině. Z hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z 8. 8. 2020 vyplývá, že může být nadále zařazena na seznamu bezpečných zemí původu.
13. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
15. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
16. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž se zároveň ztotožnil i s argumentací žalovaného. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval přípustností opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a tím, zda žalobcem nově uváděné skutečnosti týkající se tvrzeného vyhrožování v domovském státě z důvodu dluhů žalobce nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany bez vlastního zavinění žalobce a zároveň, zda tyto skutečnosti svědčí o tom, že by žalobce mohl být ve svém domovském státě vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu či že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jež by byla důvodem pro udělení doplňkové ochrany.
17. V řízení před správním orgánem bylo zjištěno, že žalobce z Ukrajiny odešel pracovat do Polska cca v roce 2012 a cca od roku 2014 se bez platného povolení zdržuje na území ČR. V předchozím řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a to i při

doplňujícím výsledku, že jediným důvodem, pro který se nechce vrátit na Ukrajinu je válka, jež tam probíhá. Uvedl, že není žádná překážka, jež by mu bránila vycestovat, má platný cestovní doklad a v domovské zemi mu nic nehrozí. Prvá žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta a bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Toto rozhodnutí žalobce nerespektoval a na území ČR se zdržoval nadále, přičemž zde bez platného povolení i pracoval. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až poté, co byl jeho nelegální pobyt zjištěn při náhodné kontrole hlídkou Policie ČR, v důsledku čehož bylo dne 23. 1. 2021 rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Až v následně podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl nový důvod své žádosti spočívající v tom, že má na Ukrajině dluhy a věřitelé mu vyhrožují a zároveň uvedl, že k tomuto došlo již na Ukrajině. Uvedl, že v předchozí žádosti toto nezmínil, neboť se domníval, že to bude v pořádku, ale není. Toto jsou veškerá skutková tvrzení, o něž žalobce opírá svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

18. Z tohoto je zřejmé, že žalobce dosud před správním orgánem, ani v rámci podané žaloby žádným způsobem nekonkretizoval, natož prokázal, jak vysoké dluhy má, kdy vznikly, z jakého titulu, které osoby jsou jeho věřiteli, které osoby mu vyhrožují, odkdy, jakým způsobem a čím mu vyhrožují, dále kdy a jakým způsobem se o těchto výhrůžkách dozvěděl. Žalobce dále hodnověrně neosvětlil ani to, proč tyto výhrůžky počaly až nyní, ačkoli Ukrajinu, kde tvrzené dluhy, pro něž je mu vyhrožováno, vznikly, opustil již v roce 2012. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že tvrzení žalobce, že „... tento důvod (tj. dluhy a s nimi spojené vyhrožování), o něž opírá svoji opakovanou žádost, v předchozím správním řízení neuvedl, protože si myslel, že to bude v pořádku, ale nakonec to tak není“, nemůže být považováno za relevantní překážku aplikace § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
19. Žalobce nezmínil, že by v důsledku vyhrožování věřitelů vyhledal pomoc u příslušných orgánů domovského státu a ani netvrdil, že by se v případě potřeby jejich pomoci nedovolal. Za této situace žalovaný dle názoru soudu důvodně neshledal, i s ohledem na to, že šlo o opakovanou žádost, nezbytnost provedení pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a vycházel především z výpovědí žalobce učiněných v průběhu aktuálního i předchozího azylového řízení. Je třeba přihlídnout k tomu, že žalovaný takový postup zvolil poté, co byl žalobci dán v souvislosti s opakovaně podanými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany opakovaně prostor uvést všechny důležité skutečnosti, jež by svědčily o tom, že došlo či by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu či že zde jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce existenci dluhů zmínil poprvé v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 2. 2021, kdy se omezil na vyjádření, v němž uvedl pouze to, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, neboť má dluhy a stále tam je válka s tím že v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany hovořil jen o válce a ne o dluhu, neboť si myslel, že to bude v pořádku, ale není, vyhrožují mu kvůli tomu, přičemž k tomu došlo ještě na Ukrajině. V protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 23. 1. 2021 však žalobce uvedl, že mu v domovské zemi nic nehrozí a ani při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 5. 2019 či při doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 8. 2019 se o existenci dluhů a s nimi souvisejícím vyhrožování nezmínil. Žalobce přitom v žalobě namítá, že to, že je mu v souvislosti s dluhem vyhrožováno, je novou

skutečností ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, která se objevila až následně po prvním řízení ve věci mezinárodní ochrany, avšak toto tvrzení je v rozporu s jeho vyjádřením z 24. 2. 2021 uvedeným výše. Žalobce tak v řízení před správním orgánem ani před soudem neprokázal existenci výhrůžek a to, že jde o novou skutečnost, jež nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocném řízení.

20. Za této situace, kdy žalobce ani v žalobě neuvedl výše uvedené skutečnosti, neunesl břemeno tvrzení, jež jej v souvislosti s podanou opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu v souladu s ust. § 49a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu stíhá, není namístě vytýkat žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu. Skutečnost, že žalobce neuvedl ani v žalobě do té doby absentující konkrétní skutková tvrzení prokazující odůvodněnost jeho opakované žádosti, posiluje domněnku žalovaného o účelovosti tvrzení žalobce ohledně nebezpečí, jež mu v zemi původu hrozí.
21. Žalovaný se zabýval otázkou, zda je opakovaná žádost žalobce přípustná. Je zřejmé, že odchod žalobce z jeho vlasti nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a rovněž jím tvrzené obavy z návratu nelze podřadit pod vážnou újmu, jak má na mysli § 14a téhož zákona a žalobce se snaží využít institutu mezinárodní ochrany k legalizaci svého pobytu na území ČR. Smyslem zákona o azylu je však poskytnutí ochrany cizincům, kterým v jejich vlasti hrozí pronásledování či vážná újma. Je přitom nesporné, že původem pronásledování i vážné újmy dle zákona o azylu mohou být i soukromé osoby, je však zároveň nezbytné, aby jejich jednání spočívající v pronásledování či vážné újmě bylo možno přičítat odpovědnosti státu. Tvrzené problémy žalobce s věřiteli však nejsou přičitatelné státu a nejde ani o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, dle něhož *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona 325/1999 Sb. o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Soud dále odkazuje na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 129/2005-54 ze dne 10. 2. 2006, podle kterého *„Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, a situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a brozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“*
22. S konstatováním žalobce, že hrozba kvůli dluhu může potenciálně podle individuálních okolností naplňovat důvody (přinejmenším) pro posouzení důvodů doplňkové ochrany, soud souhlasí. V té souvislosti je však třeba zabývat se nejprve hodnověrností tvrzení žalobce o vyhrožování ze strany fyzických osob, následně tím, zda žalobci skutečně z jejich strany hrozí vážná újma v podobě zabítí, mučení nebo nelidského a ponižujícího zacházení, přičemž v případě, že by toto bylo prokázáno, je třeba zabývat se poté tím, zda státní orgány v domovské zemi žalobce jsou ochotny a schopny adekvátním způsobem zajistit žalobci v té souvislosti ochranu a dále, zda se jedná o nové skutečnosti, jež žalobce

nemohl učinit předmětem zkoumání v rámci předchozích řízení. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žádnou z těchto podmínek žalobce nesplnil za situace, kdy neprokázal, že nově tvrzené skutečnosti nastaly až po vydání předchozího rozhodnutí žalovaného a jeho tvrzení o vyhrožování a hrozící újmě nejsou dostatečně konkrétní, přičemž tuto skutečnost nelze klást za vinu postupu žalovaného. Žalovaný proto nepochybil, posoudil-li žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, řízení v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a v souladu s ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu pak neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. 6. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně